

Maar wees getroost, o dichter,
Om 't innerlijke licht;
't Verleden ziet ge lichter
Dan wij, met ons gezicht.

Nog willen wij wijzen op 't gedicht D. S. C. 30 Juni 1908 (Maskerade van het Delftsche Studentencorps); daar mag dit corps tevreden mee zijn, de welgezinde lezer vindt het op blz. 44.

Er is wel eens gezegd, dat Koster eentonig was en zonder fijnen klank; eilieve, luister eens:

Zullen wij op 't water schimpen,
Dat het danst in zonneglimpen,
Babblend van het oeverriet,
Dat zich in zijn stroom beziet?
Of 't den vogel euvel duiden,
Dat hij lokt met fluitgeluiden,
In 't omhullend loover kweelt
En zijn zoetste deuntjes speelt?

Als dit geen zingen heet, dan weet ik 't niet. Zijn verzen op »Beethovens Negende», »Adagio 4e Symphonie», »Vioolconcert» en »Frederick Lamond» geven blijk, hoe veelzijdig 't talent van dezen kunstenaar is, hoe muziek in hem werkt en nawerkt. Fraai is het sonnet »Muze» en prettig buiten»achtig 't gedicht »Buiten». —

Onder de »vertalingen» treffen ons de sonetten uit Dante's »Vita Nuova» en het trotsche gedicht »Miramar», naar Giosue Carducci.

Wij vinden o. a. vertalingen naar Theocritus (Het Adonisfeest), Carducci, Dante, Shakespeare (Lenteliedje uit: »As you like it»), Christina Rossetti, Ernest Dowson, Alfred Douglas (de vriend van Oscar Wilde), Gertrud Le Fort, C. Eysel—Hilburger en Otto Julius Bierbaum.

Van Bierbaum zijn de regels:

Ik blik, o maan, omhoog
Naar uwe witte pracht;
Diep, diep ben ik bedroefd
Vaak in den stillen nacht.

»Adrastos» behoort tot de boeken, die wij zouden willen aanduiden met 't woord: nobel.

JOANNES REDDINGIUS.

De Opstandelingen. Lyrisch treurspel in drie bedrijven door Henriëtte Roland Holst-Van der Schalk. — Nederlandsche Bibliotheek, Maatschappij voor Goede en Goedkoope Lectuur.

Mevrouw Roland Holst geeft ons in dit treurspel de geschiedenis van een opstand der arbeiders, die ook staking tot hun verweer gebruiken.

De handeling valt voor in een Zuid-Russische havenstad. In de machineskamer eener fabriek zijn de arbeiders en hun leiders verzameld om te luisteren naar het verhaal van Radom, een afgevaardigde uit Sint-Petersburg. Radom zal van den Rooden Zondag verhalen, den tegenhanger van den tocht naar Versailles: den dag, dat, volgens het courantenverhaal, vele armen

vertrouwend, smeeënd tot den Czaar gingen, en dat hij zijn regimenten beval op hen te schieten. Chrystaloff, een leider der arbeiders, bereidt zijn gehoor voor op het luisteren naar dat verhaal, door nog eens uiteen te zetten, wat het socialisme is en wil, en wat de macht der arbeiders kan zijn, zoo men eensgezind is. Als allen konden besluiten, den arbeid neer te leggen, dan konden ze immers der wereld de wet voorschrijven.

Hier springt de brônaar, makkers, van uw kracht.
 Uw arbeid houdt in stand het organisme
 Der maatschappij
 Gelijk het hart
 Het zuivre bloed pompt door zijn binnenkaamren
 En zendt in rijke golven uit — zoo stuwt
 De arbeid alles, waar menschen van leven
 Door het aderenet der maatschappij
 En hart en longen der gemeenschap.
 Trekt gij uw hand terug van 't stugge werktuig
 het levende geheel
 Valt dood uiteen in deelen.

Men ziet: een poëtische parafrase van

»Heel het raderwerk staat stil,
 Als uw sterke arm het wil.»

Wij herinneren ons de fabel van de maag en de andere deelen van het lichaam, door Menenius Agrippa op den Mons Sacer aan de Romeinsche Plebejers verhaald.

Dan begint Radom te spreken.

Treffend schildert hij den Rooden Zondag, zooals de radicale bladen daarover bericht hebben, en dan luidt zijn uitroep:

Gij kunt het droeve opschrift hunner graven —
 Droefst woord van alle, die de menschegeest
 Gemunt heeft uit het doffe brons der smart —
 Het bittere woord »vergeefs», daarin gegriffeld,
 Uitwischen met een forsche streek der hand.

En hoe kunnen ze dit? Door te staken. Plechtig stelt Chrystaloff de beslissende vragen aan den afgevaardigde der mijnwerkers, aan dien der transportarbeiders, aan den afgevaardigde der fabrieksarbeiders. Zij allen verklaren, dat degenen, die hen zonden, tot alles bereid, voor alles gereed zijn.

Chrystaloff wil ook zeker zijn van de vrouwen. Zij zijn 't immers, die de mannen zoo vaak weerhouden? En aan Maria, een propagandiste, vraagt hij het nu.

En zij, Maria, »die de vrouwen voor de vrijheid wint» verklaart, dat ook de vrouw gereed is.

Juichend wordt deze verklaring begroet.

En de staking wordt dus geproclameerd. Met een aanmoediging van een grijsaard eindigt dit bedrijf:

Kindren gaat! Aan uw voeten hecht zich de zege;
 Vrijheid, een gouden vogel, strijkt neer op uw hand.
 Ga gij ons voor, wij volgen op steenige wegen,
 Tot donkeren dood of lichtleven in vrijheidsland.